

komme et Forhold til Livs, som man mente havde udviklet sig, nemlig at visse, endog store, Formuebesiddere unddrog sig Arveafgiften ved i levende Live at bortskænke Formuen som Gave, uden at denne Bortgiven kontrolleredes af Staten, uden at disse Gaver beskattedes tilstrækkeligt. Hvis Forslaget havde indskrænket sig til en Bestemmelse, hvorved man forsøgte at hindre en saadan Omgaelse af selve Arveafgiftsloven, vilde der fra min Side ikke have været noget i Vejen for at tiltræde det, men som Forholdet nu ligger, er det noget helt andet. Det er rigtigt, som den ærede sidste Taler bemærkede, at det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bråmsnæs) ikke havde Ret i, at hele Gaveforholdet inddrages under denne Lov. Det ærede Medlem gjorde vist ogsaa selv opmærksom paa, at det jo kun drejer sig om Gaver til de Slægtninge, der omfattes af Klasse A i Arveafgiftslovens II Kapitel, til Dels for Resten ogsaa om Gaver til Slægtninge, der omfattes af Klasse B. Men for saadanne Gaver vil Bestemmelsen ogsaa komme til at virke paa en ganske ejendommelig Maade.

Den højtærede Finansminister bemærkede, at der i Lovforslaget var indsat en Ændring, ved hvilken Giverens Hustru, naar der var Formuefællesskab, ikke kunde modtage Gaver i saa stor Udstrækning, som Ægtefællen nu ønskede at give hende, uden at dette inddroges under Loven, og sagde, at det vilde selvfølgelig være Tilfældet. Ja, hvad Selvfølgeligheden angaar, vil jeg dog bemærke, at saaledes som Forslaget blev forelagt af den højtærede Finansminister, var det ganske anderledes paa dette Punkt, idet det var enhver Hustru, der her blev Tale om. Naar Manden gav sin Hustru en Gave, skulde der betales Afgift, enten der saa var Tale om en Hustru, der levede i Formuefællesskab, eller om en Hustru, der havde Særeje. Nu er dette rettet, nu er det kun den Hustru, som har Særeje, og desuden, som det hedder, „Yderens Afkom“ — man skulde tro, det gjaldt Hornkvæg og ikke Mennesker, naar man læser slikt — samt Adoptivbørn og endelig Forældre og Bedsteforældre, som kommer ind under Forslagets Bestemmelser.

Der staar saa, at disse Gaver skal betragtes med Hensyn til Afgift ligesom Arv. Der gøres Undtagelser med Hensyn til Gaver paa indtil 1 000 Kr. Nu bemærkede den højtærede Finansminister, at dette var i Virkeligheden ændret ved Folketingets Affattelse af § 2, idet nemlig nu al Arve-

afgift falder bort for Arvelodder under 2 000 Kr., og den højtærede Minister mener, at denne Bestemmelse ogsaa finder Anvendelse paa Gaver. Saa vilde det have været rimeligt ogsaa her at rette de 1 000 Kr. til 2 000 Kr. Hvis det ikke gøres, maa man sige, at i Øjeblikket staar det i hvert Fald saaledes, at Gaver under 1 000 Kr. er afgiftsfri. Hvordan gaar det saa med Gaver fra 1 000 til 2 000 Kr.? Ja, de er ogsaa afgiftsfri, hvis Regelen fra § 2 finder Anvendelse paa dem, og det er jeg enig i, at den vel maa. Men i Virkeligheden burde jo Afgiftsfriheden strække sig lige til 3 000 Kr., for denne Lettelse indtil 1 000 Kr. er i Virkeligheden, som det er sagt fra Finansministerens Side, ganske uafhængig af Arveafgiften.

Øg hvordan gaar det dernæst med det næste Afsnit, Stykke b? Der er altsaa Gaver, som drejer sig — jeg skal komme tilbage til det — om Husgeraad, Møbler og personligt Udstyr, afgiftsfri, naar Gavens Værdi ikke er over 5 000 Kr. Hvad nu med et overskydende Beløb? Efter Forslaget skulde man tro, at det var afgiftspligtigt. Men maa det nu ikke ogsaa være saaledes dér, at i Virkeligheden 1 000 Kr. til maa være afgiftsfri, eller gælder det her, at de første overskydende 2 000 Kr. bliver afgiftsfri ligesom Arvelodder efter § 2, idet de maa betragtes som fri, naar de begynder at skulle regnes med efter de 5 000 Kr., der er fri som Gave? Det kan være, at dette vil blive oplyst i det Cirkulære — Cirkulærer er jo meget moderne —, som Finansministeren øjensynlig kommer til at udstede angaaende hele dette Gaveforhold. Men saaledes som det ligger, saaledes som Paragraffen er affattet, er dette ikke klart.

Nu maa jeg sige, at jeg tror ikke, der vil indkomme meget i Henhold til denne Gaveparagraf, muligvis dog bortset fra de store Gaver, men det, som er det uheldige, det ukontrollable, det uigennemførlige ved disse Bestemmelser, er, at de ogsaa gælder ganske smaa Gaver. Naar en Ægtefælle giver sin Hustru, med hvem han lever i Samliv, men som har Særeje, hvad der er meget almindeligt i et moderne Ægteskab, en Gave, kan han altsaa give hende indtil 1 000 Kr. kontant i et Aar, staar der. Hvad er det for et Aar? Er det et Kalenderaar? I saa Tilfælde kan altsaa en Mand, saa vidt jeg forstaar, give sin Hustru til Jul 1 000 Kr.; den Gave er skattefri — jeg ser i Øjeblikket bort fra Muligheden af, at det i Virkeligheden er 2 000 Kr., for det er det vel, jeg kunde altsaa ogsaa sige, han kunde